

KEDD ÉS SZERDA KÖZÖTT.

Látod, töröttre ápolta szép szádát
a gond s nem érted, mit szeret rajta
a kedves néha, ha hozzádörzsöli
ajkát s belecsókol, mert nem érted
te már a nagy hajók lengését sem
a kék vizeken, csak figyeled a
hajadat, öszül-e s ámulsz, mint
az asszony, akinek nagy fia jön meg,
elámúl: bizony megöregedtél.

Tegnap még hitted, hogy kedvedért
csillagok fénylenek este, de ma
már csöndes házakban járkálsz, ahol
letakarva hűvös, sárga férfiak
várják, hogy arcuk halottan kisarjadt
szőrire hulljon a föld és galambok
elhullott tollait szeded fel mélán
a házak alatt.

Kedvesed fiatal csókjaitól
dalol föl benned a lázadó jószág
és elsírod magad:
barna húgod hét napja beteg már.

(Szeged.)

RADNÓTI MIKLÓS.